

Arrest

nr. 283 198 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEN BOGAERDE, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 augustus 2015, diende op 19 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 31 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 1 september 2016, nr. 173 952).

Op 19 januari 2017 diende de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 februari 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 16 mei 2017, nr. 186 885).

Op 2 maart 2018 diende de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 22 maart 2018 nam de commissaris-generaal de “*beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag)*”. Op 25 juni 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 26 november 2018, nr. 212 891).

Op 7 januari 2019 diende de verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 3 oktober 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 2 juni 2020, nr. 236 329).

Op 22 juni 2020 diende de verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 27 januari 2021, nr. 248 224).

Op 23 november 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 26 november 2020 naar de verzoeker werd verzonden. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : O. M. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : M. (...)

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VANDE BESLISSING :

Op 30/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/08/2015; 19/01/2017; 02/03/2018; 07/01/2019; 22/06/2020; internationale bescherming heeft

aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)”*

Op 2 juli 2021 diende de verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 25 maart 2022, nr. 270 474).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat verweerder besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, onder verwijzing naar een beslissing op grond van art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Terwijl:

- de weigeringsbeslissing ten gronde genomen werd op grond van art. 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet;*
- verzoekende partij in de beroepsakte ten gronde pertinente gegevens heeft aangebracht, die een nieuwe beoordeling rechtvaardigen.*

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Aan verzoekende partij werd op 02.10.2020 een verklaring van niet-ontvankelijkheid betekend van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Deze beslissing is gesteund op art. 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet.

Bij verzoekschrift d.d. 10.10.2020 werd er hoger beroep aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing.

Bij beslissing van verwerende partij d.d. 23.11.2020, lopende de beroepsprocedure, werd verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Deze laatste beslissing verwijst naar art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet en naar een eerdere weigeringsbeslissing op grond van art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Vooreerst stipt verzoekende partij aan dat hij beroep heeft aangetekend tegen beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

Dat beroep is nog hangende.

Verzoeker heeft in die procedure ten gronde het volgende gesteld:

“Art. 57/6/2 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt het volgende:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen nieuwe documenten heeft neergelegd bij zijn laatste aanvraag.

Hij verwijst echter naar een aantal pertinente gegevens, inzonder opnieuw de bevestiging dat hij afkomstig is uit Misra in het district Dinsoor in Somalië.

Net dat gegeven wordt telkens betwist door verweerster. Ook nu weer, onder de opmerking dat verzoeker bewust de ware toedracht zou verzwijgen.

Verzoeker kan echter niet meer doen dan geloof vragen voor zijn verklaring.

Tot staving legt verzoeker hic et nunc de verblijfstitels voor van 11 dichte familieleden, die allen in België verblijven en allen over een wettig verblijf beschikken.

De eerste groep uit hoofde van een erkenning als vluchteling:

- Partner: F. M. A. (...), R.R. xxx, samenwonende met verzoeker;
- Dochter: N. M. O. (...), geboren te Leuven op (...).2018, samenwonende met verzoeker;
- Moeder: S. A. M. (...), R.R. xxx, actueel wonende in Oostende;
- Broer: I. O. M. (...), R.R. xxx, actueel wonende in Antwerpen;
- Zus: F. O. M. (...), R.R. xxx, actueel wonende in Gent.

De tweede groep wegens hun familiale band met een erkende vluchteling:

- Vader: O. M. A. (...), R.R. xxx;
- Zus: R. O. M. (...), R.R. xxx;
- Broer: A. O. M. (...), R.R. xxx;
- Broer: A. O. M. (...), R.R. xxx;
- Zus: A. O. M. (...), R.R. xxx;
- Broer: A. O. M. (...), R.R. xxx.

F. (...), S. (...), I. (...) en F. (...) werden allen verhoord door het CGVS alvorens hen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Allen verklaarden ze dat ze familie zijn van verzoeker.

Alle broers en zussen van verzoeker zijn opgegroeid in Misra. Verzoeker behoort tot dezelfde familie. Het standpunt van verwerende partij als zou verzoeker zelf niet afkomstig zou zijn uit Misra valt niet te verdedigen.

De Raad zal vaststellen dat zowel vader O. (...) als broers en zussen R. (...), A. (...), A. (...) en A. (...) geboren zijn in Misra. Er is eenheid van familie. Dat vormt het beste bewijs dat verzoeker uit dezelfde streek afkomstig is.

Het wordt door verwerende partij niet betwist dat verzoeker familie is van hierboven vermelde personen. Verzoeker had daar ten tijde van zijn derde asielaanvraag overigens een DNA test voor voorgelegd.

Er is aldus geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker niet afkomstig zou zijn uit dezelfde streek.”

Uit het voorgaande volgt aldus dat er zich een nieuwe grondige beoordeling opdringt, met een reële kans op aanvaarding.

Verder merkt verzoekende partij op dat in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van 29.09.2020 op p. 4 (stuk 2) uitdrukkelijk verwezen wordt naar een weigering op grond van art. 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet en niet op grond van art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Art. 57/6, §3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet geeft verwerende partij aldus onvoldoende grondslag om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Er werd aldus ten onrechte toepassing gemaakt van art. 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet: de beoordeling ten gronde dient afgewacht te worden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”. Tevens wordt uiteengezet dat de commissaris-generaal op 30 september 2020 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet nam.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing ook de feitelijke motieven vast van de beslissing om de verzoeker een termijn van zes dagen toe te kennen om het grondgebied te verlaten, met name omdat de verzoeker al op 19 augustus 2015, 19 januari 2017, 2 maart 2018, 7 januari 2019 en 22 juni 2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de in de bestreden akte opgegeven motieven, in rechte en in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. De verzoeker betoogt dat hij beroep aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020 en hij stelt dat dit beroep nog steeds hangende is. Inmiddels heeft de Raad het beroep, gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020, evenwel verworpen bij arrest met nummer 248 224 van 27 januari 2021.

De verzoeker verwijst naar de hierboven vernoemde beroepsprocedure en herhaalt de elementen die hij in deze beroepsprocedure naar voor heeft gebracht: Hij betwist niet dat hij geen documenten heeft neergelegd bij zijn laatste verzoek om internationale bescherming (bedoeld wordt: zijn vijfde verzoek), maar verwijst naar een aantal gegevens, in het bijzonder bevestigt hij opnieuw dat hij afkomstig is uit Misra in het district Dinsoor in Somalië, terwijl dit telkens wordt betwist door de verweerder (dit is de commissaris-generaal) onder de bewering dat hij de ware toedracht zou verzwijgen. De verzoeker benadrukt dat hij niet meer kan doen dan geloof vragen voor zijn verklaring. Hij verwijst naar elf dichte familieleden die allen in België verblijven en allen over een wettig verblijf beschikken. De verzoeker betoogt dat Far., S., I. en Fai. allen werden verhoord door het CGVS alvorens hen de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat zij allen verklaarden dat zij familie zijn van hem. Hij stelt tevens dat al zijn broers en zussen opgegroeid zijn in Misra en dat hij tot dezelfde familie behoort en brengt aan dat het standpunt van de verweerder (dit is de commissaris-generaal) dat hij niet afkomstig zou zijn uit Misra niet te verdedigen valt. De verzoeker betoogt dat de Raad zal vaststellen dat zowel vader O. als broers en zussen R., Abdirah., Abdiras. en Am. geboren zijn in Misra, dat er eenheid van de familie is en dat dit het beste bewijs vormt dat de verzoeker uit dezelfde streek afkomstig is. Het wordt door de verweerder (dit is de commissaris-generaal) niet betwist dat hij familie is van de hierboven vermelde personen nu hij bij zijn derde asielaanvraag een DNA-test heeft voorgelegd. Er is volgens de verzoeker dus geen enkele reden om aan te nemen dat hij niet afkomstig zou zijn uit dezelfde streek.

Deze kritiek is echter niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, maar wel tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. In beroep heeft de Raad in de beschikking van 22 december 2020 in toepassing van artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet als volgt geoordeeld:

“Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Door te verwijzen naar de verblijfstitels van zijn familieleden, gevoegd aan zijn verzoekschrift, toont verzoeker zijn Somalische nationaliteit en herkomst niet aan en werpt hij geen ander licht op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in het kader van zijn huidig verzoek.

6. Waar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een DNA-test ter staving van zijn derde verzoek, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn derde verzoek bij 's Raads arrest nr. 212 891 van 26 november 2018, werd vastgesteld, met name: “Verzoeker meent dat hij het ultieme bewijs heeft voorgelegd dat hij over de Somalische nationaliteit beschikt, maar de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de voorgelegde DNA-analyse slechts kan aantonen dat zijn moeder zijn moeder is.

(...)

Gelet op (i) de bevindingen van de Raad in het kader van verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming dat verzoeker zijn Somalische nationaliteit en herkomst uit Misra niet aannemelijk heeft gemaakt, (ii) de vaststelling dat verzoeker volhardt in de frauduleuze stellingen omtrent zijn persoon, alsook (iii) de bijzonder complexe context van de verspreiding van de Somalische

etnie over de hele wereld en (iv) de leugenachtige verklaringen over de ontmoeting met zijn familie die hij aanbrengt als nieuw element, heeft de Raad bovenal nog bijkomende bezwaren bij de inhoud van de voorgelegde DNA-analyse. Zo wordt in het document opgemerkt dat de identiteit van S.A.M. kon worden “gecheckt” aan de hand van de verblijfskaart. Deze vermelding en controle ontbreekt voor verzoeker. Wat de “Bijlage I” bij het “beproeversverslag” betreft, merkt de Raad op dat deze weliswaar een foto bevat van S.A.M. en verzoeker, maar deze bijlage wordt nergens vermeld in het verslag. Het verslag stelt uitdrukkelijk dat het 7 pagina’s telt, zodat de bijlage formeel geen onderdeel is van het verslag.

Bijgevolg blijft de beoordeling van de bestreden beslissing overeind dat verzoeker nog steeds niet heeft aangetoond dat hij over de Somalische nationaliteit beschikt en afkomstig is uit Misra.”

Verzoeker verwijst verder in zijn verzoekschrift naar het principe eenheid van gezin/familie. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen in het kader van verzoeker zijn vierde verzoek bij ’s Raads arrest nr. 236 329 van 2 juni 2020, werd vastgesteld, met name: “3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar pleitnota geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 februari 2020 opgenomen grond.

Verzoekende partij geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met en bekritiseert op algemene wijze de beschikking. Zij slaagt er echter geenszins in een ander licht te werpen op de grond in voormelde beschikking waarin o.a. met betrekking tot (verzoekende partij haar eerdere verklaringen en argumenten aangaande) het feit dat haar dochter als vluchteling werd erkend het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker verwijst verder naar het beginsel van eenheid van gezin.

De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij hieromtrent in bestreden beslissing stelt dat het louter feit dat verzoeker een ouder is van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming, en hem niet automatisch het recht geeft op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling via de toepassing van het beginsel van gezinseenheid: “Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter N.(...) O.(...) M.(...) bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.”

De Raad benadrukt dat het doel van de asielpprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf

niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst er op dat verzoeker aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Het is aan verzoeker om persoonlijk een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen, waar hij echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nationaliteit, herkomst en vervolgingsfeiten, in gebreke blijft.”

7. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet heeft geen enkele van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking gevraagd om te worden gehoord. Overeenkomstig artikel 39/73, § 3, van de Vreemdelingenwet worden de partijen geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, zodat de Raad bij arrest met nummer 248 224 van 27 januari 2021 dit beroep heeft verworpen. Dit arrest heeft gezag van gewijsde.

Ter terechtzitting werd erop gewezen dat de verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek formuleert tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020, en dat de Raad bij arrest met nummer 248 224 van 27 januari 2021 dit beroep heeft verworpen. Er wordt gevraagd naar het actueel belang dat de verzoeker nog heeft bij deze kritiek. De raadsvrouw van de verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Er worden derhalve geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete en actuele omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij dit middelonderdeel. Het middelonderdeel is bovendien niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en is ook om die reden niet-ontvankelijk.

3.2.4. In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat de thans bestreden beslissing ten aanzien van hem niet kon worden genomen zolang het beroep, gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020, bij de Raad nog hangende was, kan de verweerder worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen verwijst naar artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.”

Op 29 september 2020 nam de commissaris-generaal inzake het vijfde verzoek om internationale bescherming van de verzoeker de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek op grond van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Aldus diende de gemachtigde overeenkomstig artikel 52/3, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het beroep van de Raad niet af te wachten alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

3.2.5. De verzoeker betoogt verder dat in de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020 uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en niet naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet de verweerder onvoldoende grondslag geeft om een

bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verzoeker meent tevens dat ten onrechte toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, nu de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Deze vaststellingen stroken met de stukken van het administratief dossier en de verzoeker betwist ook niet op concrete wijze dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Daarnaast maakt de verzoeker geen gewag van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* die aan het treffen van het bestreden bevel in de weg zouden staan.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

5° de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2;

(...)”

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet verwijst aldus naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

§ 3. Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke

maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker :

- die een tweede volgend verzoek of meer doet, en

- die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9."

Hoewel in de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020 niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, is deze beslissing onmiskenbaar toch in toepassing van deze wetsbepaling genomen. Zo wordt in de beslissing van de commissaris-generaal van 29 september 2020 uitdrukkelijk geconcludeerd dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is in de zin van artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet nu de verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Dit houdt onmiskenbaar de toepassing in van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de commissaris-generaal een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek is niet dienstig.

3.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE